

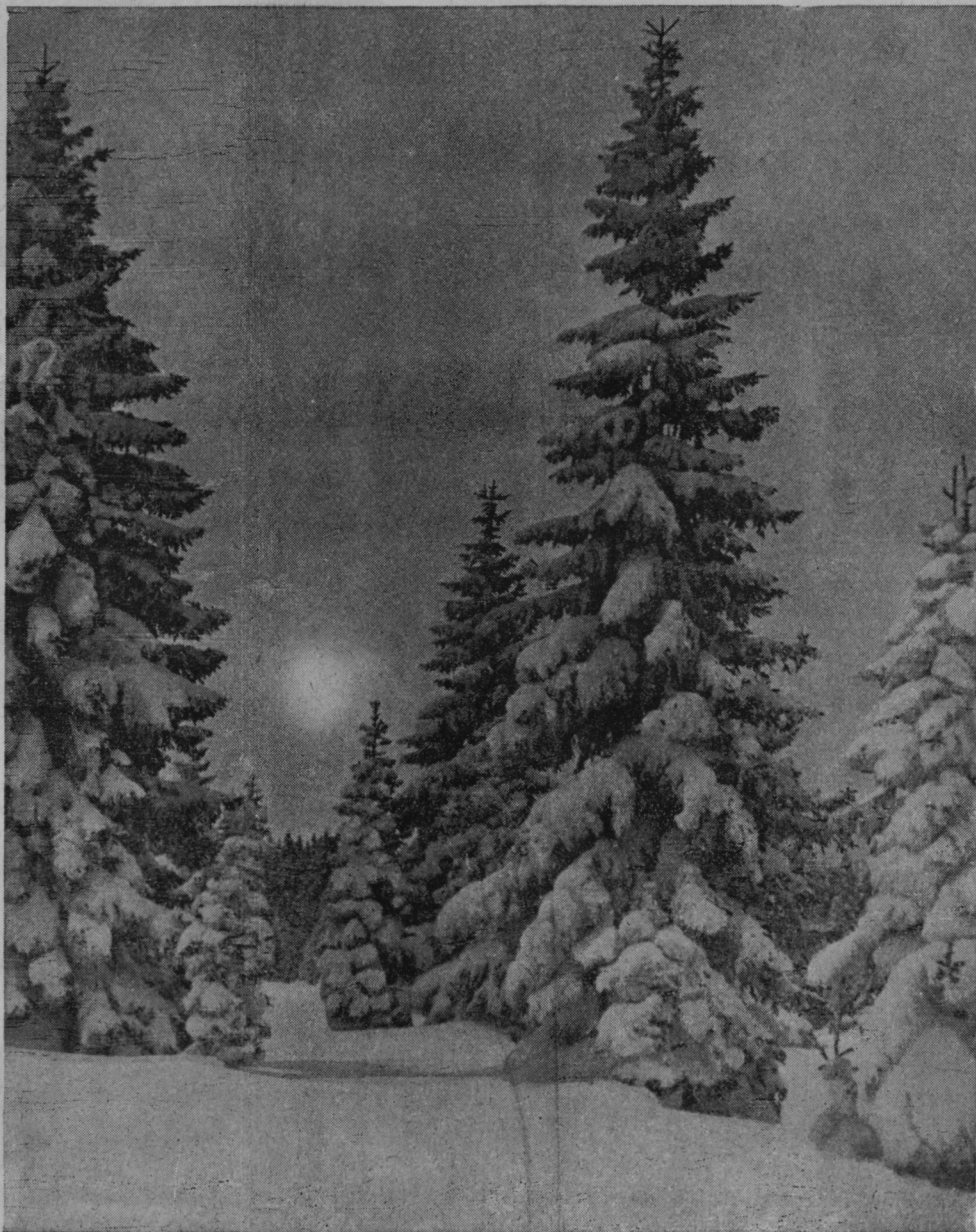
NAŠE SLIKE

PRILOGA SLOVENSKEMU GOSPODARJU

LETNIK III

JANUAR 1936

ŠTEV. 1

Zima na Pohorju

Abesinija in abesinska vojna.

Abesinija, pravilno »Mangasta Etiopia«, je edina črnska samostojna država v severno-vzhodni Afriki. (Abesinci same sebe ne nazivajo drugače ko Etiopce; prvi naziv je za nje psovka, kakor za Slovence »vindišer«.) Je zelo bogata na najdiščih zlata pa tudi premoga. Ravno vsled njenega naravnega bogatstva bi jo Italijani radi zasedli. Abesinija je zelo vroča deželja in so v njej doline in ravnine bolj redko naseljene. Največ naselbin je v višini 2000 do 3000 m, glavno mesto Adis Abeba leži 2600 m visoko. V Abesiniji je skozi osem mesecev (od julija do februarja) lepo vreme in vroče, skozi tri do štiri mesece (od marca do junija) pa neprenehoma dežuje.

Desno: Ob Tana jezeru, ki leži v zapadni Abesiniji, zarišču gospodarsko-političnih interesov v severo-vzhodni Afriki. — Slapovi Modrega Nila pri Dildi. — Modri Nil priteče iz Tana jezera, ki je zelo važno za oskrbovanje Egipta z vodo po reki Nilu, Egipt z Nilom je angleški.

Spodaj: Abesinska pokrajina pri mestu Makale. — Strašni prepadi in visoke strme gore obdajajo doline. Stene in prepadi so najboljši abesinski zavezniki proti Italijanom.

Abesinski stari vojaki, ki še niso po novem izvežbani in moderno oboroženi. Njih število presega en milijon.

»Vodnjak« v Abesiniji. Redki so studenci, za katere bijejo Abesinci z Italijani cele bitke.

Desno: Abesinci kopljejo jarke, medtem se je v zraku pojavil italijanski aeroplan. Abesinci imajo pred sovražnimi letali velikanski strah.

Levo: Abesinski vojaki. V zadnjih letih so si Abesinci izvežbali okoli sto tisoč vojakov popolnoma po evropsko in jih tudi moderno oborožili.

Glavno mesto Abesinije Adis Abeba je s svojimi 70.000 prebivalci največje mesto države. »Ulice« so zelo dolge in naselbine zelo razkosane. Od enega konca mesta do drugega je po eno uro daleč.

Prebivalci Abesinije niso samo ene narodnosti. Pravi Abesinci, ki so krščanske vere, stanujejo v severozapadnem delu države, pa tudi drugod kot nekaki gospodarji; na vzhodu in jugovzhodu prebivajo narodi Gala, Danakil in Somali, ki so islamske vere. Mnogo je v državi Falašev, mešancev med Judi (Agaumedi) in Abesinci. Krščanska vera, h kateri se Abesinci prištevajo, ni taka, ko naša rimskokatoliška. Je mešanica judovske, krščanske in deloma tudi islamske vere. Tako imajo Abesinci poleg krsta še tudi judovsko obrezovanje. Sv. maše in pridige »krščanski« Abesinci ne poznajo.

Levo: Italijanska vojska marsira proti mestu Makale. Najprej so Abesinci Italijane pustili priti v svojo deželo, da bi jih v svojih domačih krajih lažje premagali. — Res jih zadnji čas precej tepejo.

Spodaj: Topovi Abesincev so deloma še prastari, deloma pa že najmodernejši. Ker pa Abesinci nimajo motorjev za prevažanje avtomobilov kakor Italijani, in ker imajo tudi zelo slabe ceste, morajo kanone razstaviti in posamezne dele prenašati na mulah in konjih.

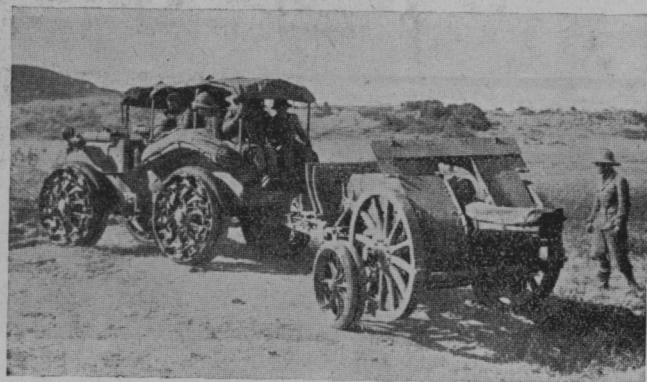
Vojska-konjenica izdajalca rasa Gukše na pohodu na bojišče.

Ras Gukša, zet abesinskega cesarja, ki je izdal svojo domovino in se sedaj vojskuje na italijanski strani proti svojim rojakom.

Italijanski tanki napadajo. Tanki so bilj strah Abesincev ves čas, dokler se niso na nje navadili. Zajeli so Italijanom že 25 tankov in jih sedaj uporabljajo proti svojim sovražnikom.

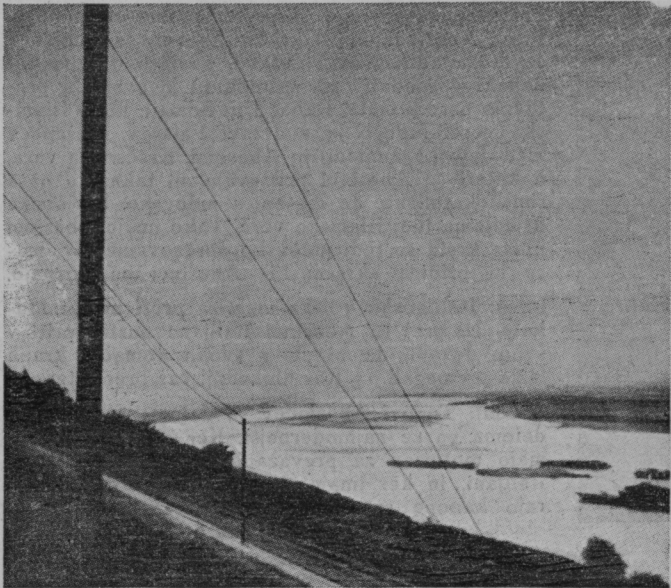
Italijanska artilerija v Abesiniji. Večinoma je motorizirana in se lahko hitro giblje.

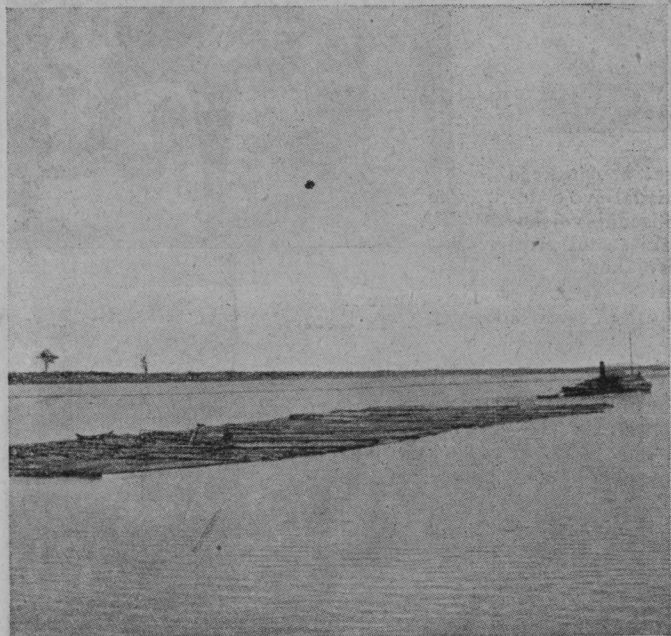
Italijanski topničarji streljajo na Abesince. Najmodernejšim topovom Abesinci ne morejo do živega, zato ti italijanski topničarji tako brezskrbno opazujejo sovražnika.

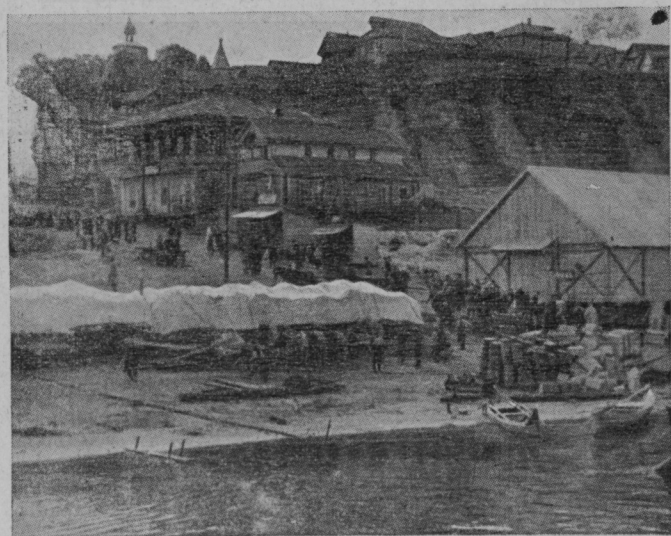
Konjenica v moderni vojski nima velikega pomena. Vendar Abesinci s svojimi krasnimi konji in v svojem junaštvu napadajo celo italijanske tanke. Pred kratkim je bila abesinska konjica strašno pobita, ko je napadla tanke.

»Volga, Volga, mat' rodnaja, Volga ruskaja rjeka...« — Daleč iz severa je pritekla iz temnih pragozdov in blatnih močvirij. Boljševiki so »ruskajo rjeko« spremenili v industrijsko vodo.

Spodaj: Ruska vas ob Volgi blizu Nižni Novgoroda. Prebivalci ob Volgi živijo največ od ribolova in trgovine. Velikanske vasi ob reki sličejo našim mestom ter štejejo po 10.000 prebivalcev.

„Volga, Volga...“

Volga, daljnja, velika in strašna. Kateri od mnogih naših ljudi se je ne spominja z grozo, ko misli na case svoega ujetništva v Rusiji. — Največja reka v Evropi, 3694 km dolga. Majo je takih veletočkov na svetu, ki bi bili za svoje območje tako važni v zgodovini kakor tudi v gospodarstvu. — Volga izvira v valdajskem močvirju ter teče skozi več jezer, vedno bolj se širi: Od 200 m širine pri Tveru in 850 m pri dotoku reke Oke je pri Saratovu že 4200 m in pri Stalingradu že 8000 m široka. V 3600 km svojega toka nosi Volga ogromne splave, v 3400 km pa tudi velike ladje. Zato ima velikanski gospodarski pomen, kajti transporti po vodi so zelo poceni. Okroglo 5000 ladij vozi stalno po Volgi in vsako leto plava po njej do 40.000 velikanskih splavov, katerih vsakega bi ne mogli naložiti na dolg tovorni vlak. — Neverjetne množine rib plavajo v vodah Volge, do pol milijona ton jih nalovijo vsako leto in čez stotisoč ribičev živi od ribolova. Izredno zanimiva vožnja je po reki Volgi, seveda za tistega, ki ima mnogo časa. Daljnje ravnine na obeh straneh ogromne reke, nad njimi plavo-sivo nebo, pod katerim se podijo oblaki in oblački, ki ugodno vplivajo na človekovo razpoloženje, čudna melanholija veje iz pokrajine in se izraža tudi v svojstvu prebivalcev. Otožne melanholične so zato narodne pesmi o Volgi. Tako razpoloženje kviri v spodnjem toku vedno bolj industrija, združena v Stalingradu (42 km daleč ob reki se vrsti tovarna za tovarno), mesta Traktorstroj, Barikada, Rdeči oktober itd. so nastala pod vlado

komunistov in spodrinila prejšnjo kmečko idilo. — Še dalje proti jugu pa teče Volga zopet med mirnimi grički in kakor po jezeru plava ladja po široki vodi. Potem se obrežje zopet zniža v nepregledne kirgiške in kalmiške ravnine in tu pa tam je na njih videti bajte pastirjev, napravljene iz kož. »Vrata Azije« mesto Astrahan je zadnje пристanišče ob Volgi.

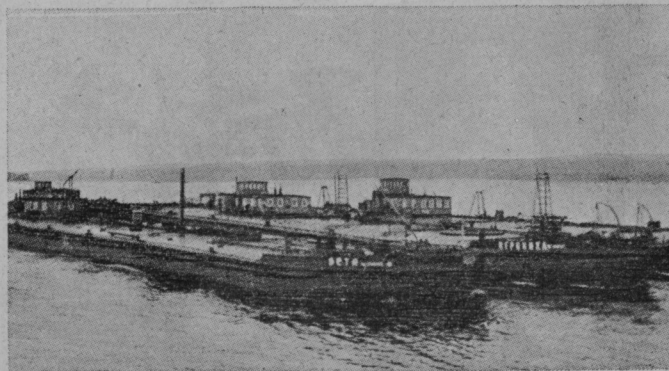
Desno: Na vsakem splavu in na vsaki ladji je skupina boljševiških vojakov-stražarjev. Ne proti roparjem in radi njih, ampak zato, ker sedanji ruski vlastodržci ne zaupajo nikomur.

Levo: Velikanski splavi, po sto in več metrov dolgi, v srednjem toku ne morejo več sami ploviti, zato jih vlečejo posebne ladje. Tedne in mesece traja več tisoč kilometrov dolga pot do Črnega morja in v južno Rusijo.

Levo: Življenje na splavu je kakor v kaki naselbini; več hišic je na vsakem splavu za splavarje in njihove družine. Pri vsaki predaji splava hišice seveda poderejo. Saj so v Rusiji ogromni gozdovi in je zato tudi les tam zelo poceni. V južni Rusiji so velikanske žage in lesne tovarne, kjer

tudi v tej industriji izvajajo »pjatiletko«. V ruskih gozdovih je pomrlo na tisoče ruskih političnih kaznjencev pod boljševiki.

Nekoč so po Volgi vozile ladje z vesli in so veslači bili ujetniki iz vojn ali politični kaznjenci. Sedaj pa plovejo po Volgi le še moderni parniki in pa petrolejske barke, ki prevažajo olje.